

Ošabna žabica

V našem mestnem logu je nekoč živela prekrasna zelena žabica, mala Regica. Njeno nežno telesce se je lesketalo na soncu, kakor da bi bilo ovito v dragoceno svilo. Kapica na glavici, suknjica na hrbtu in nogavičke na bedrcih so bile tako sočno zelene, da si je vsak grm in vsako drevo želelo tako lepega, zelenega listja. Črnobeli trak, ki se je vil od gobčka okrog in okrog hrbta, jo je krasil kakor niz črnih demantov in svetlih biserov. Trebušček in vrat sta ji sijala svetlorumeno, kakor bi bila posuta s sončnim prahom. Najbolj čudovite pa so bile tri zlate pikice na čepici, ki jih ni imela nobena druga žabica v vsem logu. Brez dvoma, mala Regica je bila najlepša žabica daleč naokoli, nežna in sijajna, kakor prava žabja princesa.

Toda žal, Regica se je te svoje lepote preveč zavedala. Ošabno je vihala svoj nosek in prezirljivo gledala na vse tovariše, ki so bili manj lepi od nje; a iz ubogih krastač, ki ji niso nikoli nič žalega storile, se je celo glasno norčevala. V svoji domišljavosti je bila prepričana, da zeleni sončni log le zanjo, da cveto cvetice na travniku samo njej v radost, da tudi sonce sije le njej na čast. Brezskrbno je skakala od veje do veje, tu v spretnem skoku ujela mastno muho, tam pajka za svoj sladkosnede želodček. Najrajši pa se je podila za zlatorumenimi metulji, kajti vtepla si je v glavico, da postane od take lepe hrane njen zlati okras na čepici še sijajnejši.

Ker pa je bila Regica tako lepa, so si vsi gospodiči žabci vsega loga želeli prav njo za nevestico.

»Lepa Regica, kvak, kvak, dobro jutro!« so jo pozdravljali že navsezgodaj ter jo hvalili in ji dvorili do pozne noči.

Toda glej jo, Regico! Ona se še zmenila ni za častilce. »Pha!« je ošabno vihala nosek, kaj bi z njimi, ko so pa vsi le nizkega rodu, doma iz kake bližnje mlake! Ona, kot najlepša žabica, je pač rojena za nekaj boljšega! Ne, Regica ni marala kogar si bodi! Sanjarila je o žabjem princu, ki bo gotovo nekoč prišel ponjo in jo odvedel v svoj zlati dvor k velikemu jezeru. Domišljala si je, da bo nekoč še slavna žabja kraljica na bisernem prestolu, z zlato kronico na glavi. Pihovala se je od ponosa, da je skoraj počila. Prezirljivo je premerila svoje občudovalce, »kvak kvak,« se glasno zasmejala ter z lahkimi skoki odhitela v svojo spalnico na visoko krošnjo.

Nekega jutra so Regico prebudili prekrasni glasovi, ki so jo nežno klicali in vabili. »Tako lepo poje le princ!« jo je radostno prešinilo in radovedno se je ozirala. Da, seveda, tam se ziblje pevec na vejici v grmu! Zvočni mehurček pod grlom mu je napet od silnega petja kakor balonček. Brž se je Regica spustila z drevesa in se približala. Toda naenkrat je prepadeno obstala. Kako je bila razočarana! Pa to je le Skokec, njen tovariš iz mladih dni, iz blatne mlake doma! »Odkod se je neki dotepel, in kaj si domišlja, da bom jaz njegova nevestica?! Ha, ha, ha, kvak kvak!« se mu je glasno rogala v obraz. Skokčeva pesem je ta hip utihnila. Prepadeno je strmel v svojo nekdanjo tovarišico, katero je res od srca rad imel. Žalostno je povesel glavico in se zgubil v visoki travi.

Regici ni bilo žal tovariša. Veselo si je zakvakala in se prešerno zapodila za pisanim metuljem. Toda gorje, v tej svoji prešernosti ni opazila otrok, ki so se lovili po travniku.

»Glejte, kako lepa žabica,« je zdajci zaklical deček in že je bila Regica ujeta v mreži. Joj, kako se je prestrašila! Glasno je zakričala in cepetala

z nožicami, kar so ji dale moči. Toda zaman se je skušala rešiti pasti. Z velikim veseljem in glasnim krikom so odnesli otroci živo igračko domov.

Tu so jo položili v veliko steklenico, v kateri je bila trava in majhna lestvica, in jo postavili na okno.

»Prosta sem, prosta!« se je razveselila Regica in se že z mogočnim skokom zagnala v zeleni vrt pod oknom. Toda joj! Ta hip je z gobčkom z vso močjo zadela v nekaj nevidnega, ki je bilo trdo kakor kamen. Skočila je še in še, toda vse zaman, trda, nevidna steklena stena jo je obdajala okrog in okrog in je ni nikamor pustila. Vsa upehana je končno obsedela pod lestvico in zdaj pa zdaj žalostno zakvakala.

»Lačna je!« so se spomnili otroci, ki so jo napeto opazovali in ji brž prinesli lepo, tolsto muho, celo metulja in kobilico. Toda Regici ni bilo do hrane, preveč je žalovala za svojo prostostjo. Trepetajoče je ždela na dnu steklenice in se strašno bala velikih otroških oči, ki so venomer buljile v njo.

»Pustimo jo, ko bo lačna, bo že jedla!« so naposled rekli otroci in odšli.

In res, drugi dan je lačen želodček prisilil Regico, da je pozabila na svojo nesrečo in v največje veselje otrok je marljivo hlatala za brenčecimi prigrizki. Čez nekoliko dni se je že tako privadila na svoje novo življenje, da je kar ponosno skakala gor in dol po lestvici. Mali ošabnici je silno ugajalo, da celo človeški otroci občudujejo njeno lepoto.

Toda nekega dne je bilo skoraj konec njenega mladega življenja. Otrok ni bilo doma, a služkinja, ki je marljivo pospravljala izbo, je postavila steklenico z žabico na drugo okno. Radovedno se je Regica ozirala po novi okolici. Toda gorje, vroče poldansko sonce se je uprlo v njeno stekleno hišico in kmalu je bilo v njej kakor v razbeljeni peči.

»Kvak, kvak, na pomoč, na pomoč, le kapljico vode, zgorim!« je obupno prosila in klicala. Toda nihče ni slišal njene prošnje, a sonce je vse bolj neusmiljeno pripekalo. Joj, koliko je uboga Regica trpela! Grlo se ji je posušilo in že ni mogla več klicati. Le »kvv, kvvv...« je še s poslednjimi močmi zagolčala, a nato negibno obležala na dnu steklenice. Tako na pol mrtvo jo je naposled našla služkinja in brž postavila steklenico v mračen, hladen kot na omaro. Tu si je Regica res počasi opomogla, toda nič več ni bila tista zdrava, poskočna žabica kot prej. Z motnimi očmi se je ozirala po mračnem kotu na omari in hrana ji ni več šla v tek. Bila je bolna, zelo bolna.

»Glejte, glejte!« je nekega jutra zaklical deček, ki jo je ujel. »Naša Regica je dobila novo kožico in kako je sedaj grda!«

»Res, kako je grda!« so se začudili drugi otroci in z gnusom gledali v steklenico.

»Grda? Jaz grda?« je Regico zbadlo. »Ne, ne, to je vendar nemogoče!« je zatrepetala po vsem telesu.

»Zebe jo, dajmo jo na okno! Mogoče bo postala tam zopet zelena,« so se spomnili otroci. Odnegli so steklenico na prejšnje mesto, a nato so se začeli živahno igrati z žogo.

Žalostno je gledala Regica iz svoje steklene hišice v zeleni vrt. Kako je zahrepenela po svobodi, po hladnem zelenem logu in po vsem, kar je izgubila. Celo na tovariše, ki jih prej sploh ni marala, se je ljubeče spomnila.

»Činn-bummm!« je naenkrat zaropotalo. Kakor blisk je nekaj okroglega priletelo na okno in še preden se je Regica zavedela kaj in kako, je ležala med črepinjami steklenice na vrtu. »Kvaaaak!« je prestrašeno zakričala in visoko poskočila. A glej, kaj je to? Nič več ni zadela na trdo, nevidno steno. Hop, hop, je skakljala. »Svobodna sem, svobodna!« je tedaj od sreče zatrepetalo njeno srčece. »Proč, samo proč od tod, da me spet ne ulove!« jo je gnalo

kakor z bičem. Toda joj! Kako jo je bolela zadnja nožica. Ostro steklo ji je zarezalo globoko rano. Vendar sedaj ne sme počivati in hitela je, kar so jo nosile bolne nožice čez zelene gredice, smuknila skozi plot in jo ubrala čez stezice in jarke naravnost proti domačemu logu. Kako neskončno dolga se ji je zdela pot!

Bilo je že pozno popoldne, ko se je vsa slaba in upehana privlekla na domači travnik.

»O, pozdravljene lepe cvetice, pozdravljeni tovariši, pozdravljeni vsi!« je presrečno zakvakala. Toda nihče se ni zmenil za njeno vljudnost. Še krastače, katere je tudi lepo pozdravila, so nemo buljile v njo, kakor v neznano vsiljivko.

»Mar me ne poznate več? Jaz sem Regica, tista Regica, ki so jo otroci ulovili!« je plaho zakvakala.

»Kvak, kvak, brž spaka s poti!« se je ta hip zadril nad njo lepi zeleni gospod, njen nekdanji častilec. »Ha, ha, ha, ti naj bi bila lepa Regica? Jaz da sem dvoril taki grdobi?!« se je široko smejal in ji prezirljivo obrnil hrbet.

»Ha, ha, ha, kvak, kvak, kvak!« so se vse žabice krohotale za njim.

»Kaj? Spaka, grdoba mi pravijo?« je bolno zastokala Regica in se počasi približala mlaki. Tu se je trepetajoče nagnila nad gladino in — o groza! Iz vode jo je gledala umazana, siva žaba. Če ne bi imela podoba v vodi svetlih pikic na glavi, nikoli ne bi Regica verjela, da je to ona.

»Joj, res! Kako sem grda! Taka kakor krastača! O, nihče me ne bo več maral!« je bridko zajokala in kakor zgubljena odtavala v log.

»Toda čuj! Regica! Mar si to ti? Čakaj malo!« je zdajci zaklical mehek glas za njo.

Toda Regica se ni ustavila. Preveč jo je bilo sram. Brž se je skrila v najtemnejši kot košate krošnje in se bridko razjokala. »Bolna sem, ranjena, izobčena in zasmehovana od vsega rodu!« Ne, nič več ji ni bilo do življenja.

Nenadoma se je Regica preplašeno zdrznila. Pred njo je stal njen tovariš kokec z veliko, brenčečo muho v gobčku. Gledal jo je tako milo, kakor bi ji hotel reči: »Nikar ne jokaj, saj te imam še vedno rad! Vzemi to muho, dala ti bo spet moči, saj si sirotica tako slaba!«

Regici je bilo silno hudo. Spomnila se je, kako se je nekoč rogala tovarišu. Sedaj ni vedela, kaj bi storila. Končno je s solznimi očmi sprejela dar in mehko zakvakala:

»Hvala ti lepa, dobri drug! Nikoli ti tega ne bom pozabila!«

Skocec ni ničesar rekel. Brž je pohitel na travnik in prinesel svoji bolni tovarišici zlatorumenega metulja, a nato še drugih dobrot. Skrbel je več dni za bolno Regico, ki bi brez njegove pomoči gotovo poginila. Končno se je Regici zacelila rana in dodobra si je opomogla.

Toda glej! Neko jutro se je zopet levila. Stara kožica ji je odpadla in pred presrečnim Skokcem je stala Regica v prekrasni, lesketajoči zeleni oblekici in bila je lepa kakor še nikoli.

Regici pa se ni spremenila le suknjica, predvsem se ji je spremenilo tudi srce. Od prjšnje napihnjene ošabnice ni bilo več sledu. Vsa dobra je položila svojo lepo glavico na tovariševo ramo in ljubeče zakvakala:

»Veš, Skocec, sedaj vidim, kako sem bila nespametna! Nič več ne bom čakala žabjega princa, ko si pa ti s svojim zlatim srcem več vreden kot vsi žabji principi in kralji! Le tebe imam rada!«

»Kvak, kvak, kvak, kvak!« sta tedaj presrečno zapela Skocec in Regica in bila sta do konca svojega življenja najsrečnejši žabici v mestnem logu.